

Светлана С. ШЕАТОВИЋ*
Институт за књижевност и уметност
Београд

Оригинални научни рад
Примљен: 4. 2. 2025.
Прихваћен: 27. 2. 2025.

НАГРАДА „ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ” – МЕРА САВРЕМЕНЕ СРПСКЕ ПОЕЗИЈЕ

У раду се анализира значај књижевне награде „Десанка Максимовић” после 30 година континуираног додељивања награде са посебним освртом на критеријуме и формирање аутентичне едиције савремене српске поезије у последње три деценије. Едиција лауреата представља се као облик вредносних критеријума и поетичког распона у савременој српској поезији.

Кључне речи: српска поезија, награде, вредносни критеријуми.

Награда „Десанка Максимовић” установљена је 1993. године, само неколико месеци после смрти песникиње, и додељује се за укупан допринос развоју српске поезије. Од те године до 2024. године додељено је 30 награда. Само је песник Новица Тадић одбио да прими награду и то представља посебну контроверзу у историји награде „Десанка Максимовић”. Такође, посебан феномен везан за наведену награду је изузетно мали број жена песникиња добитница награде. Само пет песникиња је добило ову награду која фактички представља награду за животно дело по свим вредносним критеријумима. То су: Мирјана Стефановић, Радмила Лазић, Тања Крагујевић, Ана Ристовић и Злата Коцић. Посебну пажњу треба усмерити на поетички разнолику структуру добитника, али и одлике српског песничког канона од 1993. до 2024. године са посебним акцентом на поетичке одлике песника или песникиња добитника. Кроз низ лауреата од 1993. до 2024. године можемо сагледати и критичарски укус који се одражава на избор лауреата, али и распон вредносних судова критичара који су били чланови жирија. Награда „Десанка Максимовић” никада није изазивала посебне политичке коментаре и због тога је веома корисно и релативно лако пратити вредносне судове жи-

* svetlana.seatovic@gmail.com; <https://orcid.org/0000-0002-0331-7332>

рија и токове у савременој српској поезији. Упркос различитим поетичким оријентацијама лауреата сасвим је извесно да је награда „Десанка Максимовић” за више од 30 година поставила стандарде који указују на меру и облик савременог српског песништва. Само је један песник за децу, Моша Одаловић, добитник ове награде, што представља и извесно запостављање опуса поезије за децу, који је саставни део песништва Десанке Максимовић. Одговор на ово питање је тешко утврдити јер су састави жирија своје вредносне судове усмеравали према основном критеријуму „доприноса развоју српске поезије”, где се ток посвећен деци и младима сасвим губи јер се ретко препознаје у најширем оквиру српске поезије.

Поред специфичности и смера који нас води ка вредносним критеријумима који су довели до избора добитника награде и њихове блискости или различитости са поетичким одликама самог песничког дела Десанка Максимовић, неопходно је да се подсетимо и историје формирања награде и деловања саме Задужбине „Десанка Максимовић”.

Када је 11. фебруара 1993. године преминула Десанка Максимовић, одржана је седница Владе Републике Србије на којој је одлучено да се сахрани да државни карактер и да јој се одају све почести које из тога произлазе. Истог дана и на истој седници одлучено је да се оснује Фонд посвећен Десанки Максимовић. У временима санкција, опште кризе, ратних сукоба у Хрватској и Босни и Херцеговини Влада Србије је имала слуха и разумевања за улогу и значај Десанке Максимовић. Већ 24. фебруара 1993. године на седници Владе донета је одлука о оснивању Задужбине „Десанка Максимовић”, чији је главни оснивач била Народна библиотека Србије, а саоснивачи: Министарство културе, Министарство просвете, Министарство за науку, Министарство вера, Универзитет у Београду, САНУ, Матица српска, СО Ваљево и град Београд.

После 31 године треба се сетити и одлуке по којој је НБС била задужена да од 19. марта 1993. године обезбеди техничке и организационе услове за рад, а део трошкова и удео у раду је додељен и СО Ваљево, Министарству културе, Министарству просвете и програмима за ђаке и школу, Универзитету у Београду, САНУ, Матици српској на стручној активности, бризи о делу и припреми критичког издања *Целокупних дела*. Основна мисија оснивања Задужбине била је „ради стварања услова за трајно очување и неговање успомене на Десанку Максимовић, највећег песника српског језика 20. века”. Истог дана (19. 3. 1993) одржана је седница Управног одбора којој су присуствовали истакнути писци и научни радници и представници породице, донета је одлука о оснивању награде „Десанка Максимовић”. Коначном одлуком од 30. априла 1993. године основна средства је дала НБС у износу од 50.000 динара, обављали су административно-техничке, финансијске и друге стручне послове. Наведена средства намењена Задужбини дало је Министарство културе. На седници од 26. фебруара 1993. на седници СО Ваљево донета је одлука да Министарство културе установи награду са именом Десанке Максимовић. Дакле, иницијатива за оснивањем награде „Десанка Максимовић” потекла је из два извора, најпре на СО Ваљево и 19. 3. 1993. на седни-

ци Управног одбора. Истовремено, СО Ваљево је покренуло иницијативу за оснивање Фондације која би се бавила делом Десанке Максимовић. Одлуком Министарства културе од 27. маја 1993. године донета је одлука да је најприродније место где треба да буде седиште Задужбине Народна библиотека Србије, а да ће се све активности доделе награде одвијати у Бранковини и ширем завичају песникиње. По начину управљања Задужбина је била ослоњена на средства и остале ресурсе Народне библиотеке Србије и града Ваљева и потом на оснивачки улог породице која је носилац ауторских права. У склопу тих одлука о статусу Задужбине, њеном месту и начину финансирања и сама награда која носи име песникиње је добила изворе финансирања и начине по којима се доноси Одлука о избору лауреата. После три деценије све је остало под кровом НБС, уз суиздавачке уговоре које склапа Задужбине јер је Законом о задужбинама из 2012. онемогућено потпуно финансијско, административно учешће НБС и са средствима којима град Ваљево и народна библиотека „Љубомир Ненадовић” учествују у организацији доделе награде у Бранковини 16. маја сваке године. Променом Закона о задужбинама и фондацијама из 2012. године стање финансирања и одржавања манифестације постало је све компликованије јер је Задужбина постала самосталан правни субјект без имовине и било каквих редовних прихода. Због тога, од 2012. године до 2025. године додела награде зависи од суиздавачког Уговора са НБС, одобрених средстава града Ваљева и средстава која Задужбина добије на конкурс Министарства културе Републике Србије. Средства Министарства културе по дефиницији конкурса који подстичу манифестацију представљају „суфинансирање”, па је тиме и било каква могућност од стране Министарства културе сведена на лимитирана средства иако такав није статус сваке награде, манифестације и фондације. У том погледу награда „Десанка Максимовић” већ 12 година зависи од специфичности различитих извора финансирања и малог буџета, и за финансијски део награде и за финансирање рада петочланог жирија. Поред тога све што прати награду, статуа, финансијски део награде, штампање изабраних песама, одржавање научног скупа о лауреату награде и треће године штампање зборника научних радова о лауреату, представља готово немогућу мисију у финансијском погледу. Упркос томе, критеријуми рада жирија су одржани и добитници награде „Десанка Максимовић” нису бирани у складу са (не)приликама у којима се нашла Задужбина „Десанка Максимовић”, а тиме и цео концепт награде.

Од 1993. године сваке године је додељена награда „Десанка Максимовић” савременим српским песницима и они су приликом доделе награде 16. маја у Бранковини причитали беседу која је нека врста омажа песникињи чије име носи награда и лични угао који указује на везу лауреата са песништвом Десанке Максимовић. То правило је изостало само 2005. године, када је Новица Тадић одбио да прими награду. Досадашњи добитници награде су:

Љубомир Симовић, Стеван Раичковић, Миодраг Павловић, Танасије Младеновић, Матија Бећковић, Милован Данојлић, Бранислав Петровић, Борислав Радовић, Слободан Ракић, Радмила Лазић, Милосав Тешић, Новица Тадић, Алек Вукадиновић, Слободан Зубановић, Мирослав Максимовић, Рајко Петров Ного, Мирјана Стефановић, Душко Но-

ваковић, Владимир Копицл, Милан Ђорђевић, Петар Пајић, Тања Крагујевић, Мошо Одаловић, Милан Ненадић, Ана Ристовић, Војислав Карановић, Томислав Маринковић, Саша Радојчић, Живорад Недељковић, Злата Коцић и Никола Вујчић. Едиција *Избраних песама* подразумева део награде „Десанка Максимовић”, која, поред статуете и новчаног дела, доноси и едицију Избраних песама коју сами лауреати формирају према критеријумима обима и формата, али избор је апсолутно поверен песницима-добитницима награде, а на крају књиге објављује се беседа коју су добитници прочитали приликом доделе награде у Бранковини. Једини лауреат ове награде који није сматрао да његова поетика припада овој поезији је Новица Тадић. Он је одбио 2005. године да прими награду и тиме није ни приредио своје изабране песме. Због тога 31 песник представља збир досадашњих лауреата награде, али едиција има 30 књига изабраних песама. Стога је парадокс да је Злата Коцић 30. јубиларни лауреат, а њене изабране песме *Сунчева харфа* 29. у истој едицији. С друге стране, Никола Вујчић је 31. добитник награде, а његове изабране песме *Очи воде* су 30. јубиларна књига у едицији добитника награде „Десанка Максимовић”. Тиме се закрпује цео концепт награде и стигли смо до 30. књиге у едицији изабраних песама добитника награде 2025. године. Едиције изабраних песама „Награда Десанка Максимовић” следе, од 1994. године до 2025. године у следећем току и представљају својеврсну едицију савременог српског песништва: Љубомир Симовић, *Учење у мраку*, Стеван Раичковић, *Ране и касне песме*, Миодраг Павловић, *Србија до краја века*, Танасије Младеновић, *На крају миленијума*, Матија Бећковић, *Од-До*, Милован Данојлић, *Разгоревање ватре*, Бранислав Петровић, *Градилиште*, Борислав Радовић, *Песме*, Слободан Ракитић, *Пловидба*, Радмила Лазић, *Срце међ зубима*, Милосав Тешић, *У тесном склопу*, Алек Вукадиновић, *Књига прстенова*, Слободан Зубановић, *Кад будем имао 64 године*, Мирослав Максимовић, *Шапат кише о слободи*, Рајко Петров Ного, *Човек се враћа кући*, Мирјана Стефановић, *Промаја*, Душко Новаковић, *Забава за утучене*, Владимир Копицл, *Гуфне*, Милан Ђорђевић, *Пепео у бапти*, Петар Пајић, *Поезија*, Тања Крагујевић, *Трн о свили*, Мошо Одаловић, *Добро јутро*, *Велика Хочо*, Милан Ненадић, *Отмено, а црно*, Ана Ристовић, *Избране песме*, Војислав Карановић, *Загрљај у коме нема никога*, Томислав Маринковић, *Дуге сенке из тренутака*, Саша Радојчић, *За ватру надлежна је душа*, Живорад Недељковић, *Начини приближавања*, Злата Коцић, *Сунчева харфа*, Никола Вујчић, *Очи воде*.

Лауреата у склопу награде добијају и могућност да приреде изабране песме, а Задужбина их објављује у луксузном издању – ову едицију после три деценије можемо посматрати као својеврсну едицију савременог српског песништва. Сам низ од 30 песника и њихов избор, као и критеријуми по којима су бирани добитници награде, показују дивергентност српске савремене поезије, разноликост вредносних критеријума које су примењивали изабрани чланови жирија, њих пет, од којих је често по један или два члана било из редова претходних добитника награде. Најпре, едиција сама по себи показује сложеност критеријума по којима су петочлани жирији од 1994. до 2024. године доносили одлуке. С једне стране, видимо да дефиниција награђивања песника за „допринос развоју српске поезије” подразумева у исто време и разноликост поетичких одлика лауреата, затим тај допринос се може различито мерити зависно од структуре жирија. Нема сумње да су сами песници често неусаглашени са књижевним историчарима и критичарима, али каткада су и усмерење и процена целокупног жирија одређени вредносним стандардима који су увек питање „укуса” и наклоности оних који додељују награде према одређеним токовима у српској поезији. Тако можемо пратити најпре ток лауреата од 1993. године, који представљају данас класике српске поезије, и старију генерацију песника, који су ступили на песничку сцену педесетих и шездесетих година 20. века: Љ. Симовић, С. Раичковић,

М. Павловић, Т. Младеновић, М. Бећковић, М. Данојлић, Б. Радовић, С. Ракић, А. Вукадиновић, Р. П. Ного и М. Тешић. Овај низ песника указује на токове песника друге генерације послератног модернизма (М. Павловић, С. Раичковић), потом песнике постсимболизма (Б. Радовић), док у другом току можемо пратити поезију Љубомира Симовића, сасвим други пут у поезији М. Бећковића, Р. П. Нога, М. Тешића, који носе низ поетичких одлика, реторичких поступака и ревитализације старијих књижевних жанрова. А. Вукадиновић на трагу Настасијевићеве поетике и модела циклуса и цикличности песничког склопа доноси најдубље токове културног наслеђа српске културе и зајамних речи. Када бисмо само погледали овај ток лауреата који припадају и старијој књижевној генерацији која је живела песнички живот са Десанком Максимовић нашла бисмо сасвим разнолике везе са њеном поезијом или чак сасвим удаљене и једва видљиве везе. Већ први добитници награде показали су развојне токове српске поезије који, осим С. Раичковића, готово да нису имали ближе поетичке сличности са песништвом Десанке Максимовић. На ово је веома важно указати јер је 2005. године Новица Тадић одбио да прими награду кажујући: „Моја поезија и поезија Десанке Максимовић немају никакве везе”. Тиме је Тадић као веома промишљен песник, сасвим близак природи и гласовима дубоких токова проистеклих из „тамних јела”, сасвим погрешно разумео профил награде „Десанка Максимовић”, која је већ у првим годинама показала кроз лауреате да није реч о награди која тражи епигоне обимног песничког опуса Максимовићеве већ да је реч о „доприносу развоју српске поезије”. Ова награда никада није била тема књижевних полемика или шире друштвене критике, што доказује ширину целокупног концепта ове књижевне награде. С друге стране, добитници ове награде су и С. Зубановић, Д. Новаковић, В. Копицл, М. Ђорђевић који представљају урбани одјек поетског који доноси елементе рок токова и других иновативних смерова у српску поезију. Разноврсност поетичких модела показују и жене, песникиње, Р. Лазић, Т. Крагујевић, М. Стефановић, а од млађих А. Ристовић, док на сасвим другом току стоји поетски опус З. Коцић са сложеним облицима религијског материјала и служених циклусних струкутра. М. Одаловић, као једини песник за децу и младе који је добитник ове награде, издваја се као посебан ток у развоју српске поезије. Новији добитници награде В. Карановић, Т. Маринковић, С. Радојчић и Ж. Недељковић такође доказују и песничке различитости, од филозофски профилисаног песништва С. Радојчића до Карановићевог опуса обележеног слојевитошћу песничког исказа. Посматрајући тридесет књига Изабраних песама лауреата награде „Десанка Максимовић”, можемо видети сложеност песничких токова и доприноса српској поезији који су били одређени и вредносним критеријумима петочланог жирија. Формирање жирија била је одлука Управног одбора Задужбине „Десанке Максимовић” а та се одлука, а и све будуће одлуке жирија, види као део једног много ширег одјека структуре Управног одбора. Тиме се и формирање петочланог жирија, коме се поверава вредносни критеријум одређен само дефиницијом „допринос развоју српске поезије”, поставља и доводи у веома деликатан положај јер нема јаснијих одређења, нема потраге

за епигонством, а са друге стране одлука о критичкој процени опуса појединих песника сматра се одразом књижевног укуса изабраних чланова жирија. Сложеност мере вредносних критеријума и процене када је који песник или песникиња допринео значајно развоју поезије представља једну од најтежих одлука која се поставља пред изабрани жири. Награда није само повеља и статуа већ и књига изабраних песама, затим научни скуп и зборник научних радова, што доприноси награди „Десанка Максимовић” да представља апсолутно најсложенију и најсвеобухватнију награду у књижевности у Србији. Изабране песме доносе нам сада готово антологијски преглед токова савременог српског песништва, али сваки научни скуп представља и додатну проверу одлуке самог жирија. Истовремено, овај низ управо показује доследност у самеравању широке палете песничких поетика, од оних које се могу посматрати као токови блиски песништву Десанке Максимовић, преко родољубивог песништва, до оних блиских гласовима природе и религијског тока који сеже до паганског гласа утканог у српску културу. Научни скуп посвећен лауреатима је мера комуникативности песничког опуса у научном и критичарском окружењу и то је нова врста провере значаја награде и добре одлуке жирија. У српској поезији нема награде која је овако свеобухватна јер избором песама, а затим и научним скупом и зборником радова о лауреатима налазимо прецизнију меру и вредност опуса награђених песника. Задужбина „Десанка Максимовић” већ три деценије доноси вишеструке облике вредновања и рецепције лауреата. Напокон, у зборнику радова приређује се и библиографија песника што опет представља изврсну базу за проучавање поезије добитника награде. Овом врстом вишеструког представљања награђених песника награда „Десанка Максимовић” улази у све токове књижевног и научног живота; од изабраних песама, које постају одмах и важан књижевни догађај, до зборника радова, једног од облика научне рецепције. Током три деценије награде било је и више или мање обимних научних зборника радова у складу са променама које је доживела Задужбина у организационом и финансијском погледу. Такође, рецептивност поезије и проучавање поетског опуса често је одјек генерација које су више или мање заинтересоване за учешће у научним скуповима, али уколико је реч о неспорно изузетном песнику или песникињи, никада неће изостати велико интересовање и велики број критичарских радова.

Најважнија питања која отвара ова награда¹ могу се дефинисати у неколико сегмената. Прво питање се односи на избор песника, добитника награде и доследност или недоследност у систему вредновања. Ово питање, као што смо већ нагласили, зависи од структуре петочланог жирија који именује Управни одбор Задужбине „Десанка Максимовић”. Друго питање које се отвара поводом награде „Десанка Максимовић” је финансирање целокупног пројекта. Овако конципирана награда захтева сталну финансијску подршку која је стабилан извор прихода и, како смо навели на почетку текста, од 2012.

¹ Драгоцен текст о бројности књижевних награда дала је Биљана Стојаковић. Видети: Биљана Стојаковић, Ревизија књижевних награда, 6.2.2007, приступљено 10.9.2024. <https://www.politika.rs/scc/clanak/21665/Revija-knjizevnih-nagrada>

године променом Закона о финансирању задужбина и фондација тај посао је сведен на изузетно тежак подухват који зависи од ентузијазма Управног одбора и управника Задужбине „Десанка Максимовић” и тренутних финансијских околности и у НБС и у граду Ваљеву и у фондовима Министарства културе. Због тога је неопходно да се ова награда као јединствена у српској култури и књижевности уведе у сигурне токове финансирања који морају бити засновани на одређеним средствима државног буџета. У претходних тридесет година награда „Десанка Максимовић” је доказала, и кроз едицију Изабраних песама и кроз зборнике научних радова, да је вишеструко утемељена у српској књижевности и науци о књижевности. Трећи аспект награде може се сагледати кроз форматирање вредносних судова о савременој поезији који је видљив кроз лауреате који су фактички добили награду која има ниво награде за животно дело. На тај аспект смо указали кроз анализу изабраних песама и едицију која показује управо дивергентност поетичких токова савремене српске поезије. Тако је и у овом аспекту јасно да је до сада награда „Десанка Максимовић” била одјек укуса жирија и циља који је указивао на „допринос развоју српске поезије”. Симултаност песничких токова и поетичких образаца је преко награде „Десанка Максимовић” сасвим видљива и због тога може да послужи као један од најјаснијих облика вредносних токова и широког распона српске поезије у последњим деценијама 20. века и првим деценијама 21. века.

Поред свих наведених критеријума, значаја и комплексности награде „Десанка Максимовић” неопходно је и да укажемо на једино одбијање награде, које је и сада, када сагледамо са временске дистанце од 20 година, део неспоразума песника Новице Тадића са профилем саме награде. У образложењу награде који доносимо у целини председник жирија академик Љубомир Симовић је написао:

Од своје прве песничке књиге, *Присуства*, објављене 1974. године, до данас, Новица Тадић је, у петнаестак књига, написао једну изузетну и особену поезију. У чему је та њена изузетност и особеност? У томе што у њој нема никаквих илузија и маски, никаквог улепшавања и заваривања, никаквих суфемизама и компромиса. У Тадићевом песничком свету саблазни су саблазни, напаст је напаст, ругло је ругло, „анђели су кокошке”. А слобода је само „слобода да тумарамо и да ништа немамо”. И не само слобода: њега ништа не може да обмане. Он не зна „с које ће стране зло стићи”, али зна да ће стићи. И то је за њега једина истина и једина извесност. Али, као што ништа не може да га обмане, тако ништа не може ни да га уплаши. Пред непријатељем који му прети он стоји без страха, и мирно му поручује *Узалуд се напрежеш и претиш. Смрт ће ме сравнити са земљом, не ти, добри човече, не ти.*

Смрт за Тадића није само једина стварна истина, пред којом све друге истине бледе, ни само једина стварна претња, пред којом су све друге претње ништавне, него је и једини прави спаситељ и избавитељ. Од чега нас спасава смрт? Од нечега што је горе од смрти: од живота, који нам пролази у болницама и лудницама, у рупчагама и ђавољим траповима. И који није ништа друго до „жива рана”. Али, наставља и теши нас овај песник: *Ускоро ће мелем на рану. Ускоро ће смрт.*

Истине с којима се суочава овај песник тамне су и тешке. Колико су тамне и тешке види се по томе што је смрт за њих једини мелем, и из њих једини излаз. Суочавајући се са тим истинама, Тадић пише тамну и тешку поезију. Да би се видело то што он види, и да би се суочило са оним са чим се он суочава, потребни су велика храброст и велика доследност. Подразумева се да је сваки песник доследан свом виђењу света. Тадићево

виђење света је мрачно и тешко, и утолико је теже остати му доследан. Та доследност тражи највећа и најтежа одрицања. У тој тешкој доследности Тадић истрајава, и успева, и иде до краја, до такозваних последњих истина. Да се с тим истинама суочи – помогла му је велика морална снага, да их изрази – помогла му је велика песничка снага. Те две снаге, песничка и морална, стоје у основи Тадићевог песништва, и обезбеђују му вредност и трајност, и изузетно место у савременом српском песништву.² (Симовић 2005)

У веома дубоком разумевању Тадићеве поезије Симовић је јасно назначио основне поетичке и тематске токове поезије овог песника. Нема сумње да је избор био веома добро погођен јер је било јасно и из контекста да је Тадић допринео „развоју српске поезије”. Да је било те формулације, која је веома прецизна у образложењу награде и дефиницији коју је дао први Управни одбор приликом устоличења награде, никада не би дошло до одговора самог песника који је гласио: „Нисам ништа постигао. А жири, као и сваки жири – отаљава посао. Моја поезија и поезија Десанке Максимовић немају никакве везе. У мом случају, жири је био упознат са оним што пишем, а није, чини ми се, добро одвагнуо и друге српске песнике, који су ближи поезији Десанке Максимовић” (Стојаковић 2007)

Довољно је само сагледати образложење и одговор песника, који је понижавајући за жири и без разумевања за саму дефиницију награде. Дубок раздор између Тадићевог разумевања награде која би морала да на неки начин укаже на сличности његовог песништва са опусом песникиње чије име носи награде је део неспоразума, али и карактера песника. Да ли је требало да жири или неко из управе Задужбине објасни Тадићу да награда подразумева развојну улогу у српској поезији или су његови разлози били ванкњижевне природе, остаје на сведоцима времена и самог догађаја да опишу. Због повременог позивања на овај догађај и различитих коментара које је навео Ненад Грујичић³ о питањима вредносних критеријума којима се руководи жири награде, драгоцено је повезати саме изворе, а то је образложење жирија и одговор песника. Све између тога је дописивање или накнадно разумевање књижевних и можда неких других ванкњижевних околности.

Поезија једне књижевности има своје меандре и различите поетичке токове, она је одраз и укуса жирија о коме се не може увек расправљати, али доноси управо оно што јесте смисао ове награде: да награди опусе који су допринели развоју српског песништва. Тај развој није праволинијски и није епигонски и ту налазимо сличности и различитости, па и питања за полемике. За сада свих 30 изабраних књига песама, тј. 30 лаурета који су примили награду показују лепезу српске поезије од 1994. до 2024. године, чиме се

² Љубомир Симовић, „Добитник награде Десанка Максимовић за 2005. годину, образложење жирија, Задужбина „Десанка Максимовић”, приступљено 10.9.2024. <http://zdm.nb.rs/>

³ „Ево мога коментара поводом одбијања Новице Тадића 2005. године да прихвати награду са именом Десанке Максимовић. Нада мном је извршено награђивање, рекао је Новица, поновивши уствари познату изјаву једног старијег песника. Гест Новице Тадића је људски чин, потез чистог образа. Он је поштено разумео да му награда са именом Десанке Максимовић не припада, не по томе што он негира песникињу или сматра да је песник већег формата, не, напротив. Већ, пре свега, по томе што је његова поетика радикално друкчија, чак противна Десанкиној.” Ненад Грујичић, „О Десанки Максимовић, и наоколо”, *Бранково коло*, <https://www.brankovokolo.org/257/o-desanki-maksimovic-i-naokolo.html>, приступљено 10.9. 2024.

указује на сложеност и богатство српске песничке сцене. Свих 30 књига, са последњим *Очима воде* Николе Вујчића осликавају зрелост једне поезије која на крају 20. и у првим деценијама 21. века доказује сложеност и по опсегу тема и по постичким захватима.

ЛИТЕРАТУРА

- Ненад Грујичић, „О Десанки Максимовић, и наоколо”, *Бранково коло*, <https://www.brankovokolo.org/257/o-desanki-maksimovic-i-naokolo.html>, приступљено 10.9. 2024
- Љубомир Симовић, „Добитник награде Десанка Максимовић за 2005. годину, образложење жирија, Задужбина „Десанка Мкасимовић”, приступљено 10.9.2024. <http://zdm.nb.rs/>
- Биљана Стојаковић, *Ревуја књижевних награда*, 6.2.2007, приступљено 10.9.2024. <https://www.politika.rs/scc/clanak/21665/Revija-knjizevni-nagrada>

Svetlana S. Šeatović

DESANKA MAKSIMOVIĆ AWARD – THE MEASURE OF THE CONTEMPORARY SERBIAN POETRY

Summary

This paper analyses Desanka Maksimović literary award significance after 30 years of continuous handing out the award with special reference to the criteria and forming the contemporary Serbian poetry special edition in the last three decades. After 31 laureates, Desanka Maksimović Award only has been given to 5 female poets of various poetical interests. Due to diferent laureates' poetical features, this paper points out the role of the jury structure thus confirming the giving the Lifetime Achievement Award to the poets and the contemporary Serbian poetry essential development. By being given to the male and female poets of diverse poetical focus through the "Selected Poems" edition, Desanka Maksimović Award has contributed to creating a certain contemporary Serbian poetry anthology.

Key words: Serbian poetry, awards, the value criteria.